

учетом места рождения.

Классическая астрология рассматривает гороскоп как неизменную программу, которая сопровождает человека всю его жизнь. Даже при условии очень сильного желания и регулярной работы над собой по изменению собственной судьбы, общее направление развития и движения все равно сохраняется. Так же неизменными остаются заложенные в программу жизни удачи и неудачи в различных сферах жизни, чередующиеся друг с другом.

Эзотерические знания, полученные в святых местах Тибета, позволяют Валентину Шиваченко *подкорректировать* (в любой сфере здоровье, личная жизнь, карьера и т.д.) либо *полностью изменить судьбу*. Уникальная методика, позволяющая нейтрализовать негативное влияние звезд и планет в гороскопе и сделать их позитивными под силу только тем астрологам, которые досконально владеют приемами оккультной астрологии.

Таким образом, программа жизни может быть изменена так же, как и программа в компьютере – если Вас она не устраивает, программу можно просто откорректировать, или заменить. После внесения корректив в свой гороскоп (а, значит, в судьбу) человек отмечает существенные изменения в жизни. Через незначительный промежуток времени начинают происходить благоприятные события, счастливее "случайности", неожиданные встречи и т.п. Отмечается также и то, что все явные изменения в характере и частоте позитивных событий происходят без видимых усилий того, чья судьба подвергалась коррекции.

Литература

1. Комплексный метод стимулотерапии для детей с нарушениями развития. – Х., 2008. – 16 с.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Клепка С.Ф. (Полтава)

Головна проблема вищої школи розрив між кваліфікаційними характеристиками, яким мають відповідати випускники ВНЗ України, та реальними потребами суспільства і вимогами ринкової економіки. Цей розрив не дозволяє перетворити вищі навчальні заклади на впливовий інструмент реформування вітчизняної економіки, забезпечити їхній зв'язок з бізнесом та відповідність завданням розвитку суспільства.

У світлі цих проблем завдання аналізу державної політики в Україні щодо вищих навчальних закладів мають вирішуватися у широкому контексті проблем українського суспільства. При цьому постає ряд питань:

1. Місце і роль української вищої освіти у соціоекономічній системі українського суспільства та порівняння її якості із зарубіжними системами вищої освіти.
2. Розмежування декларативної державної політики та імпліцитної (неявної) – наприклад, існування інституту статусу самоврядного автономного університету, не визначеного законодавчо, вкрай обмежена автономія ВНЗ.
3. Прогнозування кар'єрної динаміки, зростання рівня професійної мобільності – необхідність декілька разів на життя змінювати свою професію.
4. Визначення теоретично концептуальної схеми, здатної пояснити

специфіку і суперечності функціонування системи вищої освіти в суспільстві взагалі, зокрема "транзитних", і визначити рекомендації для політики.

Проблеми вищої освіти та альтернативи щодо їх вирішення є в центрі уваги і незалежних дослідників, і Міністерства освіти і науки. Наприклад, монографія Віталія Журавського є міждисциплінарним дослідженням, у якому викладені соціологічні, філософські, правові і педагогічні підходи подальшого розвитку вітчизняної вищої школи. В. Журавський, спираючись на зарубіжний та вітчизняний досвід, аналізує умови й особливості цього процесу, визначає нові потреби вищої школи, тенденції її розвитку, основні суперечності на цьому шляху та умови їх подолання. У монографії аналізуються умови й особливості модернізації вищої освіти в Україні, її адаптації до стандартів провідних інноваційних країн, потреби збільшення фінансування освіти і науки, зміни подвійних стандартів щодо вищих навчальних закладів недержавної форми власності.

У державну освітницьку політику, доводить автор, має бути закладено необхідність для українського суспільства створення системи вищої освіти, яка відповідала б вимогам часу та ідеї навчання протягом усього життя. У розробку пропозицій з політики вищої освіти, соціальної інституції, про міру складності якої дають уявлення праці, вносять відчутний внесок такі дослідники, як В.В.Андрущенко, К.В.Корсак, Т.В.Фініков, О.П.Дем'янчук, В.А.Нікітін.

Чинники та умови, що конфігурують систему надання освітніх послуг приватними вищими навчальними закладами і які тісно пов'язані з глибинною суттю державної політики та часто потребують громадської підтримки не лише у формі слів, дій та грошей, але й відповідних змін у законодавстві, зокрема в політиці акредитації, оподаткування та навіть конституційних основах освітньої політики, розглянуто у книзі 439. Особлива увага в ній приділяється перспективам і вигодам, які може дати приватний сектор вищої освіти і суспільству загалом, і кожній окремішій особистості, обговоренню таких традиційних дій урядових структур, як регулювання й надання вичерпної інформації, фінансування та управління вищою освітою.

Т.В.Фініков досліджує законодавство про вищу освіту Польщі, Росії, України, Чехії; зіставляючи з проектом Закону України "Про вищу освіту", розглядає проблеми оптимальної структури законодавчого акту, становища та правового статусу ВНЗ, державної політики та системи управління вищою освітою, а також особливості функціонування недержавних вузів, економіки системи вищої школи тощо.

К.В.Корсак вказує, що "тривалість циклу дорослішання нових поколінь значно перевищив середній час життя масових професій чи інтервал, необхідний для принципів змін у суспільстві". У монографії, присвяченій оцінюванню, порівнянням і визнанням періодів навчання й освітніх документів та кваліфікацій, стан і тенденції змін європейської і світової освіти, теорію і практику визнання періодів закордонного навчання і дипломів, а також про їх вплив на розвиток мобільності та обміну учнями, студентами і викладачами; наводиться опис сучасного стану вищої освіти в семи розвинених країнах світу, Польщі, Росії та Україні, вказуються основні нові тенденції, які визначають вищу освіту в наш час:

1. Тенденція подовження обов'язкової освіти поза час школи.
2. Тенденція урізноманітнення закладів вищої освіти.
3. Тенденція розширення завдань закладів вищої освіти.
4. Створення і розвиток нових університетів та інших ВЗО.

5. Зміни у вимогах та умовах праці викладачів вищої школи.
6. Нові тенденції у взаємодії ВНЗ і промисловців.
7. Нові тенденції в управлінні вищою освітою та її фінансуванні.
8. Тенденція вдосконалення систем кваліфікаційного забезпечення.
9. Проблема втрати молодих науковців.
10. Тенденція розширення навчання за кордоном.

Зауважимо, що визнавати ці тенденції як визначні було б досить необачно, бо майже кожній із них відповідає певна контртенденція:

Тенденції подовження обов'язкової освіти поза час школи протидіє контртенденція необхідності скорочення часу навчання – небезпека навчатися до кінця життя, щоб бути "допущеним" на ринок праці вже навіть сьогодні не є жартом, достатньо проаналізувати середній вік "остепеніння" українських фахівців.

Тенденції урізноманітнення закладів вищої освіти протидіє контртенденція "академічного дрейфу" – рух ВНЗ до структури і стандартів, властивих більш престижним університетам (Berdahl, 1985), тобто яскраво вираженого філософія освіти в європейському контексті процесу в різних національних системах вищої освіти, коли недавно створені, невеликі ВНЗ із часом стають дедалі більше схожими на старі і традиційні інститути, і загалом відмінності між установами вищої освіти стираються.

Тенденції розширення навчання за кордоном в Україні співдіє тенденція наближення навчання до місця проживання студентів.

Створення концепції розвитку вищої освіти як цілісної системи, на думку Т.В.Фінікова, є складним завданням, "оскільки ми не можемо точно оцінити стан вітчизняної освіти порівняно з вищою освітою в розвинутих країнах у всіх аспектах. Це справді так, бо праць, створених в Україні із цього питання, за мало для повномасштабного аналізу освіти України в такому аспекті.

Література

1. Клепко С.Ф. Репрезентація знань в освітньому просторі (філософський аспект) : Дис... д-ра наук: 09.00.10 – 2009. – 46 с.

ОПЫТ РЕАБИЛИТАЦИИ ДЕТЕЙ С ТЯЖЕЛЫМИ НАРУШЕНИЯМИ РАЗВИТИЯ

Мишанова М.К. (Харків)

Дети с нарушением развития – ДЦП, умственная отсталость, аутизм, детская шизофрения – становятся все более серьезной проблемой современного общества. В течение последнего десятилетия их количество заметно растет, и специалисты фиксируют значительный рост тяжелых форм этих состояний. То есть все больше детей вырастают инвалидами, а официальная медицина мало, чем может им помочь, несмотря на открытие большого количества реабилитационных центров разного уровня. Большая часть таких центров выполняет чисто социальную функцию – типа детского сада, только для детей с тяжелыми нарушениями развития. Проводимые там реабилитационные мероприятия не имеют ни малейших шансов на успех в выздоровлении своих питомцев. Некоторая часть этих центров действительно предпринимает попытки адекватной помощи – лечение фармацевтическими препаратами, массажи, лечебной физкультурой, иногда варианты мануальной